

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. K.**, bývajúceho v K., právne zastúpeného JUDr. F. C., advokátom, so sídlom v K., proti žalovanému **S.**, so sídlom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 30 C 139/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2009, sp. zn. 11 Co 235/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal voči žalovanému náhrady škody v sume 2.323,57 € (70.000,- Sk), zaplata ušlého nájomného v sume 2.788,29 € (84.000,- Sk) a nemajetkovej ujmy 66,39 € (2.000,- Sk) mesačne od 1.3.2004. Žalobu odôvodnil tým, že jeho syn Ing. J. K. ho oprávnil užívať motorové vozidlo značky A., EČV P. (ďalej len „vozidlo“), ktoré následne žalobca nájomnou zmluvou z 19.9.2002 prenechal do užívania A. N.. Z dôvodu krádeže motorového vozidla začali orgány činné v trestom konaní vo veci trestné stíhanie, pričom neskúmali charakteristické znaky vozidla, vo veci nevypočuli žalobcom uvádzané osoby, neinformovali policajné hliadky, ani orgány vedúce evidenciu motorových vozidiel, ktorým postupom porušili nielen právne predpisy, ale aj ústavné práva žalobcu.

Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 15. mája 2008, č.k. 30 C 139/2007-41, žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému a žalobcovi nepriznal

právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného, nepreukázal existenciu tohto nesprávneho postupu orgánov štátu (orgánov činných v trestnom konaní – pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) v súvislosti s vyšetrovaním trestného činu neoprávneného používania motorového vozidla. Tieto orgány konali v súlade so zákonom, a preto sa nedopustili porušenia žiadnej procesnej právnej normy. Naviac, tým, že žalobca nebol vlastníkom motorového vozidla, nebol ani aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu nielen na náhradu škody, ale ani na úhradu ušlého nájomného, ktoré malo predstavovať hodnotu, o ktorú sa jeho majetok v dôsledku trestného činu nezväčšil. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 1 OZ dospel okresný súd k záveru, že postupom policajných orgánov nedošlo k takému zásahu do jeho osobnostných práv, aby mu mohla byť poskytnutá ochrana v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. mája 2009, sp. zn. 11 Co 235/2008, na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobcovi, ani žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vychádzal pritom zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, ktorý považoval za správny, rovnako ako aj z neho vyvedené právne závery.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“) a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že rozhodnutie okresného, ako aj krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu. I keď zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci bližšie nedefinuje termín „nesprávny úradný postup“, judikatúra ustálila, že pod týmto pojmom treba chápať akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri nej dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. V danom prípade, orgány činné v trestnom konaní pochybili, keď nepostupovali dôsledne v súlade s ustanoveniami nielen zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, ale aj Trestného poriadku, ktorá okolnosť zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu, bez možnosti ďalšej liberácie. Za nesprávny považoval dovolateľ aj záver súdov o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie na uplatnenie nároku na náhradu škody. Samotné orgány činné v trestnom konaní ho v tomto konaní považovali za osobu poškodenú trestným činom; preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemá oporu v zisteniach skutkového stavu.

Žalovaný nepodal k mimoriadnemu opravnému prostriedku žalobcu písomné vyjadrenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr splnenie procesných podmienok, ktoré mu odôvodňujú preskúmať vecnú stránku napadnutého rozhodnutia.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Keďže v posudzovanej veci odvolací súd rozhodoval formou rozsudku, podmienky prípustnosti dovolania upravujú ustanovenia § 238 O.s.p. Tie vymedzujú znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon umožňuje, aby boli tieto napadnuté dovolaním, a tak preskúmané dovolacím súdom. Ide o prípady, keď dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), keď smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom sa nejedná o prípad, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu skôr vysloveného v tejto veci. Prípustnosť dovolania teda nemožno vyvodzovať od § 238 ods. 2 O.s.p. Rovnako odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, preto dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.,

dovolací súd sa súčasne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by konanie, resp. rozhodnutie odvolacieho súdu bolo postihnuté niektorou z vád zakotvenou v § 237 O.s.p. Napokon dovolateľ tzv. vadu zmätočnosti konania ani nenamietal.

Vzhľadom na vyššie uvedené, možno teda uzavrieť, že dovolanie žalobcu smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: